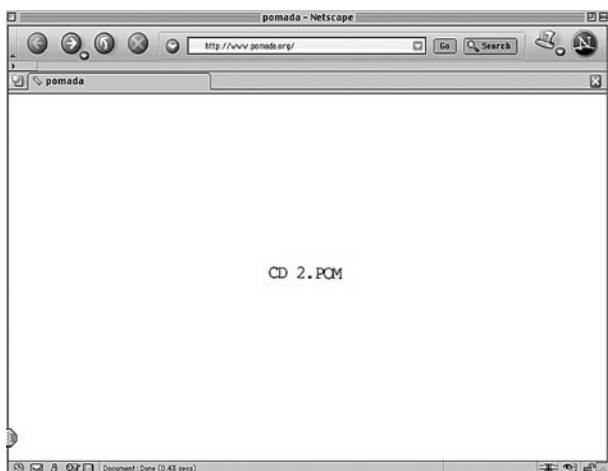

Compte amb la premsa, la ràdio, la tele... t'estan enganyant!

AGNÈS TODA

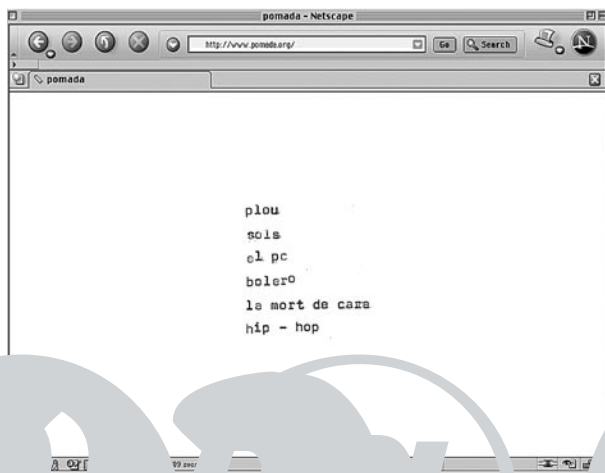

Pomada | CD 2.POM | www.pomada.org

Enmig de la polèmica existent amb les discogràfiques i la pirateria, Pomada penja el seu segon disc a la xarxa. Si el primer ja el van autoproduir, en el segon (el segon, si deixem de banda un CD titulat *El disquet* que va aparèixer amb la revista *Folc* número 4, que recollia dos temes inèdits) encara s'allunyen més del mercat musical més corrent, fins i tot per la impossibilitat, de moment –esperem que només sigui de moment!-, de veure'ls dalt d'un escenari. Així, Pomada s'ha convertit en el primer grup musical en català que edita un disc exclusivament per Internet, amb sis cançons que poden descarregar-se fàcilment i de manera gratuïta des de la seva pàgina web: **www.pomada.org**, que ha canviat de format per tal de llançar aquest nou treball. Tot per posar-se a l'abast de la gent i demostrar que no ens hem de creure tota aquesta polèmica que ens venen, que és el govern que s'ha d'implicar per potenciar realment la cultura i acabar amb tot aquest ploriqueig.

Aferrats a les lletres quotidianes i tradicionals, opten per una veu melangiosa que desaprova els paràmetres que marquen la nostra societat actual i recorren –per fer-ho-, de nou, a poetes com Enric Casasses, de qui reciten un fragment del poema ‘Jo’ a ‘bolero’; de manera que, amb les sis cançons que s’inclouen al *CD 2.POM*: ‘plou’, ‘sols’, ‘el pc’, ‘el bolero’, ‘la mort de cara’ i ‘hip-hop’, toquen tot de temes quotidianament transcendents com: la solitud, l’amor, la mort, la precarietat laboral, la presa de pèl i la duresa de la vida, en general. Cal parar especial atenció, doncs, en les lletres per allò que transmeten i per la seva qualitat poètica, per més que utilitzin un llenguatge del tot col·loquial.

Des del punt de vista musical, combinen la pandereta i l’acordió, amb les bases rítmiques, i la veu d’una, l’Helena Casas, i l’altre, el Carles Belda, per tal d’abordar a través de mostres de folk amb tonades pròpies del rap, la rumba, la marxa mora, la cúmbia i el bolero, entre d’altres. Tota una combinació d’estils i influències que ens contagia el ritme –aquesta vegada igualment

ballable, que en els treballs anteriors, però més tranquil·l i les lletres que, al seu torn, ens apeguen les ganes de transformar la nostra quotidianeïtat per aconseguir un món millor. Deconstrueixen per construir una mirada malenconiosa de la realitat que ens envolta.